

ומתרצין: קסביר עולא, שמה שאמרה המשנה "צריך לעשות לו דמיים" — הוא מדבריהם, מודרבנן בלבד, וכל דבר שהוא דרבנן — אקיים בה רבנן, הילך סובר, שams בתחללה smo אותו שלשה — מתקבלת שומתן, ואף אם יתרבר שהפהחיתו משויו אינו צריך להשלים את האונאה.

מתניתין:

שנינו במשנה הקודמת מספר לשונות המועילות לגבי תמורה. ומשנתנו ממשיכה לדון בלשונות של תמורה ושל הקדש בתחלת קדושה.

אמר "הרוי זו תחת עולח", או שאמר "הרוי זו תחת חטא", ולא אמר עולח "זו" או חטא "זו", לא אמר כלום.⁽¹⁴⁶⁾ אבל אם אמר "הרוי זו תחת חטא זו"⁽¹⁴⁷⁾ ו"תחת עולח זו", וחטא או עולח עומדת לפניו, או שאמר

ומיוחד", שאפילו אם עומדת לפניו לא אמר כלום, היהות ואני "מיוחד".

[ויתכן לומר שאפילו למן דאמר "ידים שאין מוכחות היו ידים" — בתמורה לא הרוי ידים, מגדירתה הכתוב].

אבל בפירוש רבינו גרשום כתוב: ואין לו עדין לא חטא ולא עולח. משמע שאם יש לפניו חטא ועולה — חלה התמורה אף על פי שלא אמר "זו". [ויתכן שהחזרים כמה מילים בריבינו גרשום ודרכיו נסובים על המשנה].

¹⁴⁷ בעצם הלשון שהיא מועילה לעניין תמורה — אין כאן שם חדש, וכבר אמרה כן המשנה הקודמת, אלא החדש הוא שצורך שתהיה בהמת ההקדש לפניו או בכיתו. *תוס' יומ טוב*.

אמורים שמאה הם כתרי, כמו שנים, ותרי במאה — רק לעניין עדות, שם שני עדים מכחישין⁽¹⁴²⁾ מה עדרים — אין שום עדיפות להמאה, ודין עדות זו כהכחשת שנים נגד שנים. אבל לעניין אומדן, דבר החrisk שומא והערכה — דברי הפל⁽¹⁴³⁾ בתר רוב דעתות אולגן, ושומת הרוב מתקבלת. ואיך אמר עולא שאם ההקדש נישום בשלשה לא יחויר הדמים בשומת מהא בני אדם?

וזהו, ועוד קשה: ולא דוקא אם באו מאה, אלא אפילי⁽¹⁴⁴⁾ תלתא ותלתא, שבתחילתה שמו אותו שלשה ובאו שלשה אחרים ואמרו שומא אהורת יותר משומת הראשונים — וכי לא אולגן בתר בתרא וכי לא תתקבל שומת האחرونנים! וכך על גב שאין כאן רוב דעתות וספק השkol הוא, מכל מקום — יד⁽¹⁴⁵⁾ הקדש על העליונה, ומתקבלת שומת האחرونנים שהוא לריוחת ההקדש?

142. ולא מזמין!

143. גירסת השיטה מקובצת.

144. גירסת רשי".

145. גירסת הגרא".

146. בגמרא מוכח שמדובר שיש לו חטא או עולה בבית, ולפיכך אמר רבי מאיר [החולק על משנתנו] שגמר ואמיר על חטא או עולה שיש לו בבית.

ומובנת הගהה השיטה מקובצת [אות טז] ברשי" שמדובר שהיתה חטא עומדת לפניו, ובכל זאת לא נחפסת התמורה כיון שלא אמר "זו". וכן משמע מודיעק לשון הרמב"ם בפירוש המשנה [המובא בפנים]: עד שהיא "ידעו